

vate Velgørenhed. Det var Ordene fra Justitsministerens Side. Indenrigsministeren siger: Saaledes skal det blive ved at være, jeg vil ikke gaa videre. Hvad alle ved, er, at vi i Danmark i Dag lever under Forhold, hvor der er mere end nok til alle Mennesker, hvor det ikke er det, der kendetegner Tilstanden, at der mangler Mad, at der mangler Klæder, at der mangler det, Mennesker skal bruge. Nej, tværtimod, naar vi har Arbejdsløshed, er det, fordi vi paastaar, at der er for meget deraf.

Nu staar Ministeriet i Dag med Falliterklæringen: Vi har prøvet, hvad vi kunde, for blot at naa dette ene at skaffe Balance paa Statens Budgetter ved at stryge alt, hvad der kan stryges, ved at lukke af for alle nye Bevillinger, men vi kan ikke skaffe Balancen; vi har intet at pege paa, hvorved vi ud i Fremtiden kan skabe fornuftige Forhold i et Land, hvor der er nok til alle; vi kan ikke pege paa, hvorledes det skal blive muligt, at ingen lider Savn her, hvor der er nok til alle; vi er ikke i Stand til at afhjælpe Arbejdsløsheden; vi er ikke i Stand til overfor de rige Lagre og de mægtige Varebeholdninger, der findes Verden over, at finde en Ordning, hvorved vi afskaffer Nøden og Savnet. Derfor er Socialismen paa Dagsordenen — derfor; og vi siger til Venstre og til de Konservative: Tror De, at Vælgerfolket ikke vil kunne forstaa, at vi maa i et Land, hvor der er nok til alle, skabe saadanne Forhold, at ingen savner, at der gives Adgang til Arbejdet og gennem Arbejdet til at leve?

Nu vel, der forestaar en Kamp, for eller imod Socialdemokratiet. Hvis de Herrer vil ruste sig, brug da Vinteren dertil! Hvis De mener at kunne gennemføre Foranstaltninger, hvorved Lyset kommer til at skinne ind der, hvor det mangler i Dag, hvis De mener at kunne træffe Foranstaltninger, hvorved De viser, at det er muligt med Kræfternes frie Spil at finde en saadan Ordning, at ingen savner i et Land, hvor der er nok til alle, saa brug Vinteren dertil! Jeg siger til de Herrer: Det er paa høje Tid, og jeg siger tillige: De skal faa Støtte fra Socialdemokratiets Side, hvis De vil prøve derpaa. Det ligger ikke for os at tage det paa den doktrinære Maade, at hvis ikke det er en Vej, Socialdemokratiet har anvist, saa duer den ikke. Naar vi peger tilbage paa vor Politik, da viser denne, at hver Gang der fra andre er gjort Forsøg paa at gennemføre en Foranstaltning, som maaske gaar ad andre Veje end dem, vi har tænkt, men som dog byder lidt bedre Kaar for de fattige,

saa har vi aldrig holdt os tilbage fra at følge med. Men hvis De ikke kan det, saa bliver det en Falliterklæring. I de fire Aar, hvori Kræfterne har haft deres frie Spil, har man ikke kunnet naa saa vidt, at man har kunnet skaffe Balance, men man har maattet lukke for alt nyt. Man har end ikke kunnet give de gamle aldersrentenydende saa meget, at de kan leve deraf: det har vi ikke Raad til! Men der er ingen, der vover at sige: Vi kan ikke give dem det, for der er ikke Mad nok i Danmark til, at alle kan faa nok; der er ingen, der tør sige: De kan ikke faa Klæder, for der er ikke Klæder nok i Danmark til, at alle kan faa nok. Man giver i Dag i Christianshavns Kvindefængsel 50 Kr. mere for Maden alene til en kvindelig Fange, end en gammel aldersrentenydende faar at leve af, til Føde og Klæder o. s. v., og i Horsens Straffeanstalt giver man ogsaa 50 Kr. mere for Maden alene til Mændene. Det er den Politik, man har ført. Man praler af, at man har social Forstaaelse, og man maa erkende, at vi lever i et rigt Samfund, hvor der er nok til alle, men samtidig siger man: Vi er kørt fast, vi kan ikke her i Staten, vi kan ikke udadtil være med til at skabe saadanne Forhold, at alle de rige Goder, der findes, kan komme Befolkningen til gode.

Jeg siger til Regeringen: Hvis De i Vinter vil prøve paa at gaa et Stykke hen ad Vejen i Retning af at skabe bedre Kaar, mere Lys, selv om Deres Formaal dermed er at bekæmpe Socialdemokratiet, saa skal vi hjælpe. Men skal den Politik, som er ført i de forløbne 3½ Aar, fremdeles fortsættes i det næste halve Aar, saa skal De finde os som Deres uforsonlige Modstandere paa den næste Valgdag, og saa vil Befolkningen komme til at vælge, om fremdeles Kræfterne skal have deres frie Spil, om fremdeles Verden skal føres fra Ulykke til Ulykke, eller om vi skulde prøve paa at indrette os saaledes, at ingen savner og ingen lider Nød, naar der er nok til alle. Det er den store, afgørende Forskel paa Socialdemokratiets Politik og den konservative Politik, som kendetegner Styret i disse 3½ Aar, og som kendetegner de Forslag, den højtærede Finansminister her har lagt frem paa Tingets Bord.

Pürschel: Ved denne Lejlighed, der jo efter gammel Skik former sig som en politisk Generaldebat, vil jeg gerne have Lov til at begynde med at gøre nogle Bemærkninger om vort Forhold udadtil, og da først og fremmest rette Opmærksom-